

Rzym ustanawia wizję – numer dwanaście

Potrójne zastosowanie prorocstwa: ohyda spustoszenia i ostrzeżenie, aby uciekać w ostatnich dniach

Jeff Pippenger
2024-08-31

Ohyda spustoszenia, o której mówił prorok Daniel, jest znakiem dla chrześcijan w trzech różnych epokach, by uciekali. Chrześcijanie w Jerozolimie uciekli, gdy w roku 66 n.e. zobaczyli sztandary rzymskich armii otaczających Jerozolimę. Chrześcijanie z końca V i początku VI wieku uciekli na pustkowia, gdy ujrzeli w świątyni Boga człowieka grzechu, który ogłaszał, że jest Bogiem. W 1888 roku senator Blair wprowadził do Kongresu Stanów Zjednoczonych serię ustaw niedzielnych. Ustawy te nazywano ustawami Blaira i były próbą ustanowienia niedzieli Narodowym Dniem Kultu. Kult niedzielny jest znamieniem bestii, znakiem władzy papieskiej, a Konstytucja Stanów Zjednoczonych wprost sprzeciwia się egzekwowaniu religii państwowej jako testu dla obywateli Stanów Zjednoczonych.

To właśnie ten fakt pomija się w wadliwym zastosowaniu związanym z uznawaniem Stanów Zjednoczonych za współczesny Rzym. Potrójne zastosowanie prorocstwa posiada określone zasady, które regulują sposób jego stosowania. Zasady te wskazują, że prorocze cechy pierwszego wypełnienia należy połączyć z proroczymi cechami drugiego wypełnienia, aby ustalić prorocze cechy trzeciego wypełnienia.

Ostrzeżenie, by uciekać, jest ostrzeżeniem, by uciekać przed nadchodzącym prześladowaniem. W czasach Chrystusa prześladowaniem było zniszczenie Jerozolimy i świątyni w roku 70 n.e. Znak ostrzegawczy tego zbliżającego się prześladowania został dany w roku 66 n.e. Ostrzeżenie, by uciekać, pod koniec V i na początku VI wieku zostało przez Pawła określone jako rozpoznanie odstępstwa proroczego Pergamonu, który reprezentował pogański Rzym. Najpierw miało nastąpić odstępstwo, aby mógł się objawić człowiek grzechu, który będzie się podawał za Boga. W wydarzeniach poprzedzających rok 538 pogański Rzym, który powstrzymywał, albo jak ujął to Paweł: "powstrzymuje", został usunięty, i gdy Pergamon odpadł, nadszedł znak do ucieczki, który wskazał wiernym, by odłączyli się od wspólnoty z kościołami papieskimi. Następnie w roku 538 na soborze w Orleanie władza papieska uchwaliła prawo niedzielne i rozpoczęło się 1260 lat papieskich prześladowań.

Pierwsi dwaj świadkowie wyraźnie stwierdzają, że trzecie wypełnienie danego przez Chrystusa ostrzeżenia, by uciekać, poprzedziło właściwe prześladowanie. Zniszczenie Jerozolimy nastąpiło dokładnie trzy i pół roku po rozpoczęciu przez Cestiusza oblężenia w 66 r. n.e., co pozwoliło chrześcijanom zawczasu uciec przed grozą drugiego oblężenia, wszczętego przez Tytusa i zakończonego zniszczeniem świątyni oraz miasta. Przed rokiem 538 chrześcijanie odłączyli się od kościoła papieskiego Rzymu i proroczo uciekli na pustynię, która symbolizuje zniszczenie duchowej Jerozolimy.

Ale dziedziniec, który jest na zewnątrz świątyni, pomiń i go nie mierz, gdyż został oddany poganom, a święte miasto będą deptać przez czterdzieści dwa miesiące. I dam moim dwom świadkom moc, i będą prorokować tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, odziani w wory.

Objawienie 11:2, 3.

W obu przedstawieniach ostrzeżenia, by uciekać, ostrzeżenie poprzedza prześladowanie, a prześladowanie jest reprezentowane przez Rzym — pogański lub papieski — depreczający Jerozolimę, dosłowną lub duchową. Dla Adwentystów Dnia Siódmego ostrzeżeniem do ucieczki był projekt ustawy Blaira z 1888 roku. W pierwszym wypełnieniu, w historii pogańskiego Rzymu, chrześcijanie mieli uciekać z Jerozolimy, a w wypełnieniu dotyczącym papieskiego Rzymu chrześcijanie uciekli na pustynię. Dla adwentyzmu ostrzeżeniem było, by uciec na wieś.

„Teraz nie jest czas dla ludu Bożego, aby przywiązywać swoje serca do świata ani gromadzić tu swoich skarbów. Nie jest daleki czas, gdy, podobnie jak pierwsi uczniowie, będziemy zmuszeni szukać schronienia w opuszczonych i odosobnionych miejscach. Tak jak oblężenie Jerozolimy przez wojska rzymskie było sygnałem do ucieczki dla chrześcijan w Judei, tak objęcie władzy przez nasz naród poprzez dekret wymuszający papieski sabat będzie dla nas ostrzeżeniem. Wówczas nadejdzie czas, aby opuścić wielkie miasta, przygotowując się do opuszczenia mniejszych, by zamieszkać w zacisznych domach w ustronnych miejscach pośród gór.” Świadectwa, tom 5, 464.

„Przejęcie władzy przez nasz naród w dekreście nakazującym przestrzeganie papieskiego sabatu będzie dla nas ostrzeżeniem” spełniło się, gdy ohyda spustoszenia, zgodnie ze słowami Marka, „stała tam, gdzie stać nie powinna”. W 1888 roku Kongres Stanów Zjednoczonych rozpatrywał ustawę stojącą w bezpośredniej sprzeczności z podstawowym elementem Konstytucji i wówczas Adwentyści Dnia Siódmego mieli opuścić miasta i przenieść się na wieś.

„W zburzeniu Jerozolimy nie zginął ani jeden chrześcijanin. Chrystus ostrzegł swoich uczniów, a wszyscy, którzy wierzyli Jego słowom, wypatrywali obiecanego znaku. ... Bez zwłoki uciekli do bezpiecznego miejsca — do miasta Pelli, w krainie Perei, za Jordanem.” Wielki bój, 30.

Prorocze cechy pierwszego z ostrzegawczych znaków nakazujących ucieczkę stanowią trzecie i ostateczne wypełnienie. Czasami te prorocze cechy prowadzą do podwójnego wypełnienia w ramach trzeciego wypełnienia. Przykładem tego są trzej Eliasze. Wzorzec Eliasza w jego konfrontacji z Izebel, Achabem i prorokami Baala, połączony z cechami Jana Chrzciciela, drugiego Eliasza, w jego konfrontacji z Herodiadą, Herodem i Salome, dowodzi, że w dniach ostatecznych, dla trzeciego i ostatecznego wypełnienia potrójnego zastosowania, które zawsze dotyczy dni ostatecznych, Eliasza i Jan reprezentują dwie klasy ludu Bożego. Jedna klasa, reprezentowana przez Eliasza, nie umiera, a druga klasa, reprezentowana przez Jana, umiera. Te dwie klasy są także przedstawione w rozdziale siódmym Apokalipsy jako sto czterdzieści cztery tysiące, którzy nie umierają, oraz wielki tłum, który umiera.

W trzech Babilonach podobnym elementem przesłania prorockiego jest to, że pierwszy Babilon jest reprezentowany przez Nimroda, natomiast drugi Babilon jest reprezentowany przez

pierwszego i ostatniego z królów, Nabuchodonozora i Belszassara. Nabuchodonozor reprezentuje tych w Babilonie, którzy zostaną zbawieni, a Belszassar — tych w Babilonie, którzy zginą.

W czasach ostatecznych istnieją dwie ustawy niedzielne stanowiące przedmiot prorocstwa biblijnego. Pierwszą jest wkrótce nadchodząca ustawa niedzielna w Stanach Zjednoczonych, a drugą ustawa niedzielna narzucona całemu światu. Te dwie ustawy niedzielne zostały zobrazowane typologicznie przez ustawę niedzielną pogańskiego Rzymu, kiedy to w roku 321 Konstantyn wprowadził pierwszą ustawę niedzielną, a następnie przez ustawę niedzielną Rzymu papieskiego w roku 538. Pogański Rzym jest jednym z kilku proroczych typów zapowiadających Stany Zjednoczone, a ustawa niedzielna z roku 321 stanowi typ wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych. Papieska ustawa niedzielna z roku 538 stanowi typ ustawy niedzielnej narzuconej całemu światu. Błędne stanowisko, że Stany Zjednoczone są przedstawione typologicznie przez rabusiów w jedenastym rozdziale Księgi Daniela, próbuje wykorzystać wkrótce nadchodzącą ustawę niedzielną w Stanach Zjednoczonych jako dowód, aby twierdzić, że ustawa niedzielna w Stanach Zjednoczonych dowodzi, iż Stany Zjednoczone są współczesnym Rzymem, i pomija fakt, że istnieje jeszcze inna ustawa niedzielna, narzucona każdemu narodowi świata przez potrójne przymierze smoka, bestii i fałszywego proroka.

Jeśli prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych wskazuje, że Stany Zjednoczone są Współczesnym Rzymem, to co wskazuje ogólnoświatowe prawo niedzielne? Trzy Rzymy wskazują, że Współczesny Rzym, który jest potrójny, będzie egzekwować dwa odrębne prawa niedzielne. Pierwsze dotyczy Stanów Zjednoczonych i zostało zobrazowane przez niedzielne prawo Konstantyna z 321 r., a drugie obejmuje cały świat, co zostało zobrazowane przez papieskie prawo niedzielne z 538 r. Wykorzystywanie prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych w kontekście potrójnego zastosowania prorocstwa, aby twierdzić, że prawo niedzielne dowodzi, kto jest Współczesnym Rzymem, oznacza lekceważenie proroczych cech ustalonych przez Rzym pogański i papieski. W czasach ostatecznych są dwa odrębne prawa niedzielne i żadne z nich nie stanowi dowodu na to, że grabieżcami ludu są Stany Zjednoczone. Gdy świadectwo Rzymu pogańskiego i papieskiego jest przeinaczane, by podtrzymać prywatną interpretację, jak dzieje się to obecnie, dowodzi to, że ci, którzy starają się podtrzymać swoją prywatną interpretację, nie rozumieją typu i antytypu.

Pogański Rzym jest typem Stanów Zjednoczonych, a papieski Rzym jest typem współczesnego Rzymu. Wraz z tym błędnym użyciem koncepcji potrójnego zastosowania prorocstwa oraz twierdzeniem, że to, czego się naucza, jest ujęte w kategoriach „typu i antytypu”, pojawia się kolejny błąd: definiowanie „ohydy spustoszenia” tak, jak jest ona przedstawiana w kontekście potrójnego zastosowania prorocstwa.

W latach 66–70 n.e. dwóch rzymskich dowódców zaatakowało Jerozolimę. Obaj, Cestius i Tytus, zaczęli od oblężenia, lecz tylko jeden na krótko odstąpił od oblężenia, co w sposób opatrnościowy umożliwiło chrześcijanom ucieczkę. To podczas pierwszego oblężenia pod wodzą Cestiusa chrześcijanie rozpoznali ostrzeżenie, by uciekać. Gdy w roku 70 n.e. przybył Tytus, aby kontynuować działania wojenne przeciw Jerozolimie, rozpoczął od oblężenia i nie zaprzestał, dopóki Jerozolima i świątynia nie zostały zniszczone. Ostrzeżenie Jezusa obejmuje dwa etapy:

najpierw znak do ucieczki, a następnie prześladowanie. W wypełnieniu tego ostrzeżenia w V i VI wieku chrześcijanie odłączyli się od zepsutego Kościoła rzymskiego przed rokiem 538, a potem rozpoczęły się prześladowania.

Paweł bardzo wyraźnie stwierdza, że cała spisana historia starożytnego Izraela została napisana dla żyjących w dniach ostatecznych i że wszystkie te dzieje były typami, chociaż greckie słowo „typos”, oznaczające „typy”, zostało przetłumaczone jako „ensamples” w jego klasycznym przedstawieniu tej prawdy.

A to wszystko przydarzyło się im dla przykładu i zostało spisane ku naszej przestrodze, na których przyszły końce świata. 1 List do Koryntian 10:11.

Historie z rozdziału dziesiątego, których Paweł używa, by osadzić tę prawdę w kontekście, nie były opowieściami o starożytnym Izraelu postępującym sprawiedliwie.

Lecz w wielu z nich Bóg nie miał upodobania, gdyż zostali wytraceni na pustyni. A te rzeczy stały się dla nas przykładem, abyśmy nie pożądali złych rzeczy, jak i oni pożądali. Ani nie bądźcie bałwochwalcami, jak niektórzy z nich; jak jest napisane: Lud usiadł, aby jeść i pić, i wstał, aby się bawić. Ani nie dopuszczajmy się nierzędu, jak niektórzy z nich się dopuścili, i jednego dnia zginęło dwadzieścia trzy tysiące. Ani nie wystawiajmy Chrystusa na próbę, jak i niektórzy z nich wystawiali, i zginęli od węży. 1 List do Koryntian 10:5-9.

Święta historia jest zapisem zarówno sprawiedliwości, jak i niesprawiedliwości ludu Bożego, ale w każdym z tych zapisów historia pozostaje typem dla ludu Bożego żyjącego w czasach ostatecznych. Historia buntu w Minneapolis w 1888 roku jest zapisem niesprawiedliwości, wbrew temu, co twierdzą adwentystyczni historycy. Bunt był tak głęboki, że Ellen White postanowiła opuścić zgromadzenie i pozostała tylko dlatego, że anioł powiedział jej, iż jej obowiązkiem jest zostać i udokumentować bunt, który był paralełą do buntu Koracha, Datana i Abirama w historii Mojżesza. Na tym zgromadzeniu zstąpił potężny anioł z osiemnastego rozdziału Apokalipsy, lecz przesłanie, które przyniósł, zostało odrzucone.

Ta historia symbolicznie zapowiadała 11 września 2001 roku, kiedy wielkie budowle Nowego Jorku zostały zburzone. Ta historia obejmowała pierwszy projekt ustawy niedzielnej, który miał zostać wniesiony przez senatora Blaira. Jego wysiłki, by narzucić niedzielę jako Narodowy Dzień Kultu, zakończyły się niepowodzeniem, ale było to częścią świętej historii, która zapowiadała dni ostateczne. Projekt ustawy senatora Blaira był ostrzeżeniem, by uciekać z miast. Przed rokiem 1888, gdy Siostra White mówiła o konieczności życia poza miastami, mówiła w czasie przyszłym. Wskazywała na czas w niedalekiej przyszłości, kiedy lud Boży będzie musiał przenieść się na wieś. Po 1888 roku wszystkie odniesienia Siostry White do konieczności życia na wsi wskazywały, że czas, by zamieszkać na wsi, już nadszedł. Ustawa Blaira z 1888 roku była znakiem wprowadzania przymusu niedzielnego, jak ujął to Łukasz, w miejscu, gdzie być nie powinna. Przymus święcenia niedzieli nie powinien być zostać wprowadzony do Kongresu Stanów Zjednoczonych, gdyż zaprzeczał podstawowej zasadzie Konstytucji.

Historia roku 1888 została zapisana, aby zobrazować proroczą historię, która rozpoczęła się 11 września 2001 roku. Projekt ustawy Blaira z 1888 roku był typem ustawy Patriot Act z 2001 roku. Było to ostrzeżenie, które poprzedziło faktyczne egzekwowanie znamienia bestii. Nikt, kto idzie za Chrystusem, nie powinien mieszkać w mieście po 11 września 2001 roku. Było to prorocze oblężenie, które skierowało lud Boży do ucieczki. I tak jak istnieją dwie ustawy niedzielne, które są elementem proroczego modelu dni ostatecznych, jak to ukazują ustawy niedzielne pogańskiego i papieskiego Rzymu, obie ustawy niedzielne poprzedza ostrzeżenie, by uciekać.

Ci, którzy przyznają się do bycia Adwentystami Dnia Siódmego, mieli w prorocy sposób rozpoznać ustawę Patriot Act jako znak, aby uciec z miast na wieś przed nadchodzącym wkrótce prawem niedzielnym. To samo prawo niedzielne było znakiem dla innej Bożej trzody, która wciąż jest w Babilonie, aby uciec z Babilonu, zanim zostanie narzucony wszystkim narodom niedzielny przymus.

„Gdy Ameryka, kraj wolności religijnej, zjednoczy się z papieżem w gwałceniu sumień i zmuszaniu ludzi do święcenia fałszywego sabatu, mieszkańcy każdego kraju na świecie zostaną skłonieni do naśladowania jej przykładu.” Świadectwa, tom 6, 18.

Tak jak potrójne zastosowanie trzech Eliaszy wykazuje, że w czasach ostatecznych istnieją dwie klasy ludu Bożego, tak potrójne zastosowanie Rzymu wskazuje, że istnieją dwa odrębne prawa niedzielne. Ci, którzy chcą twierdzić, że Stany Zjednoczone są „rozbójnikami twojego ludu”, a zatem prorocza rola Stanów Zjednoczonych „utwierdza widzenie”, sugerują, że wkrótce nadchodzące prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych jest obrzydliwością spustoszenia, którą Chrystus wskazał jako ostrzeżenie dla Jego ludu, by uciekł przed nadchodzącymi prześladowaniami. Nie potrafią oni dostrzec różnicy między oblężeniem, które jest znakiem ostrzegawczym do ucieczki, a drugim oblężeniem, które oznacza moment, gdy faktyczne egzekwowanie prawa niedzielnego rozpoczyna prześladowania czasów ostatecznych. Nie odnoszą się do rozróżnienia ustanowionego na podstawie dwóch świadków, że mają być dwa odrębne prawa niedzielne, które wypełnią prorocstwo w czasach ostatecznych. W ten sposób twierdzą, że wkrótce nadchodzące prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych jest ostrzeżeniem przedstawionym jako obrzydliwość spustoszenia, o której mówił prorok Daniel, i tak jest, ale nie tak, jak je definiują.

Prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych jest ostrzeżeniem dla innych Bożych owiec, które wciąż są w Babilonie, aby uciekły z jej wspólnoty. Dlatego jest to ostrzeżenie przed nadchodzącym prawem niedzielnym, które zostanie narzucone wszystkim narodom.

„Inne narody pójdą za przykładem Stanów Zjednoczonych. Choć to one wiodą prym, jednak ten sam kryzys dotknie nasz lud we wszystkich częściach świata.” Świadectwa, tom 6, 395.

Ich twierdzenie jest takie, że prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych identyfikuje Stany Zjednoczone jako symbol ustanawiający wizję proroczą, ale w kontekście ostrzeżenia danego przez Chrystusa, aby uciekać, to prawo niedzielne stanowi ogólnoswiatowe ostrzeżenie dla robotników jedenastej godziny, aby uciekali z Babilonu.

Gdy Siostra White mówi o ostrzeżeniu, by uciekać, odnosi się do kwestii ustawy niedzielnej, która ogarnie cały świat. Ten ruch zaczyna się od ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych. Wskazuje, że ustawa niedzielna w Stanach Zjednoczonych jest ostrzeżeniem przed nadchodzącymi prześladowaniami.

Na mocy dekretu narzucającego instytucję papieżstwa, wbrew prawu Bożemu, nasz naród w pełni odetnie się od sprawiedliwości. Gdy protestantyzm wyciągnie rękę ponad przepaść, by uchwycić dłoń władzy rzymskiej, gdy sięgnie ponad otchłań, by uścisnąć dłoń ze spirytyzmem, gdy pod wpływem tego potrójnego sojuszu nasz kraj odrzuci wszelkie zasady swojej konstytucji jako rządu protestanckiego i republikańskiego i stworzy warunki do szerzenia papieskich kłamstw i zwiedzeń, wtedy będziemy wiedzieć, że nadszedł czas cudownego działania szatana i że koniec jest bliski.

Tak jak zbliżanie się wojsk rzymskich było dla uczniów znakiem nadciągającego zniszczenia Jerozolimy, tak i to odstępstwo może być dla nas znakiem, że osiągnięto granicę Bożej cierpliwości, że miara nieprawości naszego narodu się dopełniła i że anioł miłosierdzia ma odlecieć, by już nigdy nie powrócić. Wówczas lud Boży zostanie pogrążony w scenach utrapienia i udręki, które prorocy opisali jako czas ucisku Jakuba. Wołania wiernych, prześladowanych, wznoszą się do nieba. I jak krew Abla wołała z ziemi, tak rozlegają się również głosy wołające do Boga z grobów męczenników, z morskich mogił, z górskich jaskiń, z klasztornych krypt: „Jak długo, Panie, Święty i Prawdziwy, nie osądzisz i nie pomścisz naszej krwi na mieszkańcach ziemi?” Świadectwa, tom 5, 451.

Siostra White wskazuje na ustawę niedzielną w Stanach Zjednoczonych i określa ją jako „znak”, że czas łaski dla Stanów Zjednoczonych dobiegł końca. Ale lud Boży w innych narodach świata również stanie wobec tej samej próby. Między ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych a chwilą, gdy Michał powstanie i zamknie się czas łaski dla ludzkości, upływa pewien okres. Gdy się zakończy, „anioł miłosierdzia odchodzi.”